

LOVCI

FRANTIŠEK KOTLETA

LOVCI

FRANTIŠEK KOTLETA

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Trilogie Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Příliš dlouhá swingers party
(samostatná kniha)

Lovci
(samostatná kniha)

LOVCI

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2015
Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-259-4

Louci

Praha roku 2050. Desetimilionová středoevropská metropole má svých problémů dost. Třeba s odpady, přemnoženými zmutovanými potkany nebo permanentní pouliční válkou na pomezí sunnitské a šíitské čtvrti. Co je ale horší, každý padouch v tomhle městě touží po tom, aby se stal superpadouchem. Stačí trocha genetické manipulace tady, pár kybernetických vylepšení támhle a hlavně ego větší než kráter, co zůstal z východního Slovenska.

Jediný, kdo se těmhle superpadouchům dokáže postavit, jsou super... Vlastně ne, žádní superhrdinové tu nejsou. Jenom skupina federálních policistů z Organizace pro boj s vylepšenými teroristy. Říkají si Louci...

„Nikdy, vole, nikdy nedávej tašku s bouchačkama vedle stolu, vždycky pod něj,“ syčel jsem na Františka, jako bych byl celé hadí terárium. Moc mě nevnímal. Skláněl se nad servírkou, která ze země sbírala střepy.

„Moc se omlouvám,“ mumlala poloviční Asiatka, i když to nebyla její chyba.

Koukal jsem jí na kotníček, který pomalu začínal modrat. Chuděra nejspíš zakopla o P-90. Tohle bude bolet. Otočil jsem se po lokále, ale hosté už si incidentu přestali všímat.

Většina lidí má pozornost na úrovni křečka. Jak nevězí ve svém kolečku, po pěti pikosekundách je cokoliv, kde nejsou odhalená prsa, týrané štěně nebo možnost vytočit si na kole štěstí sto milionů euro, přestane bavit. Zasunul jsem tašku s arzenálem pod stůl a vytáhl z peněženky desetieurovku.

„Omlouváme se my, kolega se vám tolik díval na zadek, že zapomněl pořádně uložit naše zavadlo,“ prohlásil jsem a strčil jí bankovku do takové malé kapsičky na minisukni. Inspektor Vágner jen našťavaně pokrčil nos, že ho to samotného nenapadlo dřív. Myslím, že by tam tu desetieurovku strkal mnohem pomaleji a použil by při tom i druhou ruku.

„Sis měl vzít doklad, když jsme ve službě,“ zašeptal, jen co rozpačitá servírka posbírala všechny střepy a odebrala se k pultu, kde ji ostřížím zrakem pozoroval chlápek, co vypadal na vrchního číšníka nebo tak něco.

„Sis měl dát pozor, když jsi ve službě,“ pokáral jsem ho znovu, ale už to nemělo tu původní našťavanost. S Vágnerem jsem dělal skoro dva roky a byl to spolehlivý kluk. Jen někdy moc zbrklý.

Ne, že by se mi těch deset euro zpátky nehodilo, ale vykazovat dýško představovalo martýrium na šest sezení na finančním oddělení. Nejméně. Stačí, že jim k proplacení předložím regulární účet z tohoto podniku. Dvě kávy a minerálka v kavárně Slavie stály tolik, co tři europika na černém trhu. (Na tom legálním jej skoro nikdo nekupoval. Bylo moc ředěné a člověk musel ukazovat svůj europříkaz, jestli nepřekročil Evropským parlamentem schválenou měsíční normu na drogy.) Slavie

byla prostě nóbl podnik. Poznalo se to snadno, u dveří měli bělocha. S proplácením účtů z takových snobáren mělo finanční oddělení vždycky problém. Podle hochů z účetního jsme se měli nejspíš ládovat kebabem u stánku třeba pět hodin nebo si hrát na bezdomovce a honit se s potkany po chodníku. Ti by nám žádné účty k proplacení nedali. A bylo jedno, v jak důležité akci jsme zrovna byli.

I když my jsme byli v důležité akci vždycky. Organizace pro boj s vylepšenými teroristy byla jedna z mála národních policejních jednotek s působností po celé Evropské unii a rádi jsme o sobě tvrdili, že jsme elita. Důvodů jsme k tomu měli hodně. Jedním z nich byla skutečnost, že jsme jako jediná jednotka měli výjimku při náboru nových členů. Nerozhodovalo při něm ani pohlaví, sociální původ, náboženské vyznání či etnická příslušnost, ale jen a pouze schopnosti. Žádné schválené kvóty měnící se každý rok podle demografického vývoje daného euroregionu, nic takového.

Důvod byl jasný. To, s čím jsme bojovali, bylo zatraceně nebezpečné a vybíralo si svou daň. Příslušníci OBVT, nebo Lovci, jak jsme si sami říkali, ze služby odcházeli zpravidla v dřevěné rakvi za tichého mumlání posledních slov na rozloučenou a jedné čestné salvy vypálené do vzduchu.

* * *

„Píp,“ ozval se můj mobilní náramek. Ťuknul jsem do něj a na displeji se otevřela zpráva od jednoho z hochů ze sledovačky.

„Je tu,“ oznámil jsem a pravačkou zamával na obsluhu, aby přinesla účet.

„Spider?“ zeptal se inspektor.

„Je to tak,“ usmál jsem se a dopil studené kafe. Ten poslední lok jsem si šetřil dvě hodiny.

Ke stolu se přišoural číšník s dřevěnou krabičkou, ve které se skrýval účet. Hodil jsem do ní stoeurovku a zadíval se skrz prosklenou výlohu. Spidera jsem poznal hned. Měl širokou černou mikinu, plandavé kalhoty a na sobě baseballovou čepici s kšiltlem skloněným tak, aby mu co nejvíc zakrýval tvář. Já mu ale nepotřeboval vidět do obličeje, abych jej poznal. Stačilo mi sledovat jeho držení těla a chůzi. Studoval jsem videozáznamy z posledních dvou přepadení a znal dokonale dynamiku jeho kroků i způsob, jakým mu cukalo tělo. Mohly za to implantáty. Ať byly sebedokonalější, čím víc jich bylo, tím víc vypadal vylepšený člověk jako zvoník od Matky Boží.

* * *

Spider byl starý známý. Před dvěma lety jsme ho pronásledovali až na hranice Ukrajiny, kde se nám vytratil. Ať už jej přivedlo zpět do Prahy cokoliv, potřeboval si na to vydělat a jediný způsob obživy, jaký znal, představovaly bankovní loupeže.

„Proč si vlastně říká Spider?“ vytrhl mě ze vzpomínek inspektor.

„On si tak neříká. Jmenuje se Rudý mstitel. Víš, jak si tyhle typy vždycky dají nějaké hodně drsné jméno,“ odvětil jsem.

„A za co se mstí?“

„To nejspíš ani sám neví. Možná mu ve školce jen dávali moc brokolice.“

Spider zrovna prošel okolo nás. Naštěstí se nerozhlížel. Díval se před sebe. Svůj cíl už měl na dosah – Pražská interkontinentální banka se nacházela hned vedle historické budovy Akademie věd. Ať už tam dřív stálo cokoliv, teď tam do nebe rostla mramorová nestvůra ze skla a oceli, v níž byla soustředěná polovina všech finančních institucí, které v Evropě stály za řeč. A také jejich trezory. Na zločince na útěku si Spider vybral neskutečně velké sousto. Když jsme dostali hlášku z podsvětí, že se zajímá o plány zrovna téhle budovy a šmejdí okolo ní, dost mě to překvapilo. Buď mu na Ukrajině definitivně hráblo, nebo si přinesl v rukávu nějaké to eso navíc.

* * *

Číšník položil na stůl krabičku s mincemi. Rychle jsem z ní vytáhl účet, pečlivě ho schoval do kapsy a pak do ní vysypal všechny drobné. Nenechal jsem tam ani eurocent. Svou měsíční dávku dobrosrdečnosti jsem věnoval poloviční Asiatce. Chlápek nás oblažil kyselým obličejem, ale nám to bylo jedno. Sem se už těžko kdy podíváme.

Vágnér vytáhl zpod stolu tašku se zbraněmi a hodil si ji přes rameno. Zazvonily o sebe, jak narezal kov na kov. Předešel jsem ho a vyrazil ven ze dveří tak rychle, že je blondák v livreji málem nestihl včas otevřít. Schoval jsem se za něj a sledoval Spiderova záda.

* * *

„Něco mi tu nesedí,“ ozval se mi v uchu hlas Aleny Svobodové. Měl jsem nutkání ohlédnout se jejím směrem, ale jednak by to bylo neprofesionální a jednak bych ji stejně neviděl. Odstřelovačka se schovávala někde na střeše Národního divadla a pozorovala situaci přes zaměřovací optiku.

„Co ti smrdí?“ zeptal jsem se.

„Není sám. Říkal jsi, že Spider dělá vždycky sám,“ odpověděla.

Chvíli jsem sledoval mumraj na chodníku a skenoval pohyb před Pražskou interkontinentální. Alena měla pravdu. Náš hoch v kšiltovce se před ní zastavil, vytáhl z kapsy elektronickou cigaretu a pomaličku a s rozvahou ji vkládal do úst a šluškoval. Přitom se pohledem střetnul s vysokou štíhlou černoškou se stříbrnými vlasy. Nebyl to takový ten pohled: „Hej, holka, máš pěkný kozy, jenom se mrknu a budu dělat, že jsem je zahlédl omylem,“ ale spíš: „Tak jo, jsem tady a teď mi řekni, kdy se do toho pustíme.“

„Vyfoť ji a pošli její ksicht k porovnání do databáze. Chci vědět, co je zač,“ zašeptal jsem zprávu pro Alenu a hledal další případné komplice našeho protivníka. Vybral jsem si dva chlápky, co byli nejvíc podezřelí tím, že se vůbec nechovali podezřele. Jeden měl na uších sluchátka a čekal na tramvajové zastávce, zatímco nechal ujet dvě tramvaje, do kterých nasedli všichni ostatní, a druhý stál u stánku s kebabem a soukal do sebe to mleté halal svinstvo a přitom se pokoušel zavést řeč se stánkařem. Základní chyba. Nikdo nemluví s prodava-

čem kebabu, každý se totiž bojí, že by mu mohl prozradit, z čeho jej dělá.

Než jsem je ale stačil označit Svobodové, zjistil jsem, že černoška se dívá přímo na mě.

„Kurva,“ zaklel jsem a opatrně se ohlédl na Vágnera, jako bych mu chtěl oznámit něco nepodstatného, třeba že se letos už poosmé změnila federální evropská vláda. Přitom jsem koutkem oka zahlédl, jak se na mě žena usmála.

„Spider!“ zakřičel inspektor a v ten samý okamžik položil tašku na zem, rozepnul ji a začal z ní soukat pistoli CZ-47E. To E v jejím názvu znamenalo elektrická. Na vylepšené lidi platila mnohem víc než normální pistole. Její náboje při kontaktu s tělem nepřítele vypustily silný elektrický impuls, který jej dokázal ochromit. Zatímco vylepšené tělo s implantáty si s normálními kulkami dokázalo poradit, elektrický šok byl prostě elektrický šok.

Padnul jsem na kolena a také jednu vytáhl z tašky. Podíval jsem se k bance, černoška zmizela a Spider zůstal sám. I to ale stačilo. Mikiny i kalhoty už mu praskly a rozpadly se na malé kousky, stejně jako zbytek oblečení, když se implantáty uvedly do stavu pohotovosti. Tělo se mu rozšířilo, hlava s krkem se naklonily dopředu a narostly mu tři nové páry nohou či rukou, nebo co to vlastně pavouci mají. Transformovaly se i jeho původní ruce a nohy, takže měl teď pět párů končetin o délce dobré dva metry. Když jsem ho viděl naposledy, nevypadal tak velkolepě.

„Tak proto Spider,“ vydechl překvapeně František Vágner a vystřelil po vylepšeném padouchovi

náboj. Trefil. Tělem mu proběhl výboj energie, ale Spider si toho ani nevšiml.

Tolik na téma CZ-47E.

* * *

„Aleno, tu černošku. Sejmi ji,“ zavelel jsem a rozběhl se ke Spiderovi.

Po dvou krocích mi došlo, že rozkaz nepotvrdila.

„Aleno! Černošku! Objevit a eliminovat!“ zopakoval jsem příkaz, ale odpovědělo mi zase jenom ticho.

„Zasraný spojení!“ zaklel jsem a zrychlil běh k bance.

* * *

Ulici ovládly chaos, křik a panika. Náš mnohonohý chlapec totiž jen tak, aby se neřeklo, proměnil v mrtvoly čtyři lidi, kteří stáli před bankou a skrz skleněné dveře napochodoval dovnitř. Proletěl jimi, jako by to byl závěs z nejjemnějšího hedvábí. Křik, nářek a troubení zmatených řidičů na chvíli přehlušil zvuk sypajícího se skla.

Přeskočil jsem mrtvoly před bankou. Jedno tělo patřilo příslušníkovi ostrahy. Tedy tělo. V tuto chvíli by se mělo správně mluvit o dvou částech oddělených čistým řezem. Tady si někdo zahrával s hodně pokročilou vylepšovací technologií. Ať už dělal Spider na Ukrajině cokoliv, velký čas musel strávit na ilegální klinice určené pro genetickou manipulaci a pokročilou technologii lidských implantátů. Tohle by před dvěma lety nedokázal.

„Áááááááááááááá!“ proběhla kolem mě zhruba čtyřicetiletá žena v kostýmku. V ruce držela sešívačku, jako by to snad byla zbraň, která ji ochrání před superpadouchem, vběhla do silnice a začala se proplétat mezi automobily. Měla štěstí, že nejelely. Ulice byla zablokovaná. Někteří řidiči troubili, další měli víc rozumu, opustili auta a zmizeli někam za Národní divadlo.

Vyrazil jsem opačným směrem.

* * *

Přízemí banky už nevypadalo tak snobsky, jako jsem si pamatoval ze své poslední návštěvy kvůli žádosti o úvěr. Fontánka s minerálkou Perrier sice pořád tryskala, ale vzhledem k tělu neznámého bankéře, které v ní bylo potopené, měla nezdravou červenou barvu. Z Perrier se stala tuctová malinovka.

Spider procházel skrz lidi, jako by ho ani nezajímali. Stejně to bylo s ostrahou. Ta se konečně zmožila na pár výstřelů zpoza mramorového pultu, ale kulky se od Spidera odrážely, jako by byly pingpongový míček. Aby ne. To první, co každý, kdo se rozhodne porušit zákony o nemedicínském genetickém a kybernetickém vylepšování, udělá, je nanotechnologická změna struktury kůže a svalstva, aby byly odolné proti kinetickým střelám. Je na nic být vylepšený, když vás může sejmut první student s revolverem po dědečkovi, který si to mašíruje do školy vyřídit se svým učitelem a vy se mu omylem postavíte do cesty.

Odjistil jsem CZ-47E, zamířil a třikrát vystřelil.

* * *

Jediné, čeho jsem docílil, bylo, že si mě Spider všiml.

* * *

Otočil se na mě a usmál se.

„Pane inspektore, přišel jste si vybrat úspory?“ řekl a roztáhl ústa v širokém úsměvu. Tuhle hlášku si nejspíš nacvičoval celou cestu z Ukrajiny.

Vpálil jsem mu pět ran do obličeje. Tentokrát CZ-47E konečně zaznamenala úspěch. Tvář se mu stáhla do odporného šklebu, párkrát sebou zacuckal a přestalo ho poslouchat jedno oko. Bohužel nevypadlo, ale aspoň se svaly okolo něj stáhly jako po včelím bodnutí.

„Zakrch!“ zařval Spider a ať už to mělo být cokoliv, rozběhl se proti mně.

Poslední tři výstřely šly mimo. Na zatraceně rychle běžícího chlapa s pěti páry nohou se dost blbě míří. Pustil jsem pistoli na podlahu a vzal to kolem fontánky s krvetryskem ven.

„Aleno, teď tě fakt potřebuju,“ zahlásil jsem do vysílačky, ale pořád byla němá. Naštěstí jsem u vchodu narazil na Vágnera s brašnou.

„Rychle pryč!“ zařval jsem a zahnul zpátky k Akademii věd.

Vágner ale zůstal stát na místě. Rozkročil se nad taškou a vypálil směrem k přibíhajícímu Spiderovi celý zásobník CZ-47E. Podle toho, co následovalo, se buď netrefil, nebo to bylo úplně jedno. Spider se kolem něj prohnal a při té příležitosti jej sekl jednou ze svých končetin. Noha se zabodla do inspektora a zů-

stala v něm vězet zhruba do poloviny. Františkovo tělo se kolem ní omotalo jako žvýkačka.

„Kde jsou, kurva, posily,“ řekl a umřel.

* * *

Už jsem zažil horší poslední slova, ale tahle byla aspoň k věci. Kde jsou, sakra, posily?

* * *

Hrábl jsem do brašny na zemi a vytáhl P-90. Nebyla to pistole, ale speciální věčička vytvořená přímo na vylepšené padouchy. V podstatě šlo o teleskopické elektrické kopí. Švihl jsem jím, a v ruce tak svíral metr a půl dlouhou tyč.

„Aleno!“ zaprosil jsem vztekle do vysílačky, ale odstřelovačka se neozvala. Nejhorší je, že v tuhle chvíli musela mít se Spiderem vizuální kontakt. Na noze měl namotaného Vágnera, takže i bez rozkazu už do něj měla střílet, jako by byla srbský nacionalista a on následník habsburského trůnu.

Ale ať už můj plán na obklíčení a klidnou eliminaci Spidera podělal kdokoliv, teď nebyl čas nad tím přemýšlet.

„Tak jo, zmetku, zahrajeme si na doktora,“ zasupěl jsem a zkusil mu vrazit P-90 přímo do obličeje. Uhnul a pak ještě jednou.

„Na doktora?“ zeptal se, když zjistil, že se mým útokům hravě vyhne. V obličeji měl pořád ten arogantní sebevědomý úsměv. Takového jsem si jej rozhodně nepamatoval. Býval spíš plachý, s tikem v oku a věčně provinilým výrazem.

„Konkrétně na doktora z patologie a hádej, kdo bude můj pacient?“ řekl jsem a místo do obličeje mu vrazil elektrické kopí do těla.

* * *

Tedy vrazil bych, kdyby to bylo kopí s pěkně ostrou špičkou a ne pé devadesátka. Kov se alespoň trochu vmáčkl do těla a pak z něj vyšlehl elektrický výboj. Normálního člověka by usmažil, u vylepšeného měl způsobit ochromení. Nevím proč, ale na elektrinu zatím při vylepšování nikdo fintu nevynalezl.

* * *

Slovo zatím bylo na místě.

* * *

Po Spiderově těle běhaly elektrické výboje, superpadouch se třásl, jako by měl zimnici, ale pořád se držel na nohou. A nejen to. Po pár sekundách se ohnal jednou ze svých končetin tak silně, že jsem P-90 neudržel a pustil ji.

„U všech pavouků,“ zaklel jsem a měl co dělat, abych uhnul jiné z jeho končetin. Její ostrá část mě minula jen o pár centimetrů a zaryla se do asfaltu. Pěkně hluboko.

Převalil jsem se na druhou stranu, chytl kopí a vyrazil do vozovky. První auto jsem oběhl, druhému už jsem skočil na kapotu. Spider se s obíháním nezdržoval. Jeho končetiny jako by byly prolezení po autech dělané. Vyšplhal na něj a pak sko-

čil na druhé, kde jsem se v tu chvíli naštěstí už nezdržoval.

„Aleno, Vojto, kdokoliv! Je tu vůbec někdo?“ prskal jsem k minivysílačce, kterou jsem měl upevněnou v klopě kabátu. V uchu, kde jsem měl přijímač, bylo jenom zatracené ticho. Ani to pitomé šumění a praskání se neozývalo.

„Áááááá!“ zařval mi za zády nějaký chlápek, který si na vylézání z auta vybral tu úplně nejblbější chvíli, zrovna když mu po něm lezl Spider. Ať už mu udělal cokoliv, přestal křičet velmi rychle. Neohlížel jsem se. Zdržovalo by mě to. Seskočil jsem z toho indického šmejdu, co mu říkají elektromobil příštího století a je nevyzpytatelný jako tchyně závislá na lexaurinu, a zaběhl za stojící tramvaj. Její pasažéři měli naštěstí tolik rozumu, že ji už dávno opustili i s řidičem poté, co jí auta zablokovala cestu a Spider začal řídit v bance.

„Buch!“ tramvaj se zakymácela.

„Co to?“ lekl jsem se a pak mi došlo, že Spider jednak nemá náladu tu tramvaj obíhat a taky mi chce nejspíš předvést svou sílu.

„Buch!“ ozval se druhý náraz a tramvaj se se skřípěním převrátila na zastávku. Za ní stál Spider, a jako by byla tramvaj lítý nepřítel, kterého po těžkém boji skolil, pyšně si na ni vylezl a nastavil tvář slunci.

* * *

„Nemáš šanci, inspektore. Přišel jsem si pro tebe. Dostanu tě a nikdo ti nepomůže,“ řekl Spider. Užíval si to, ale pak, jako by mu něco došlo, se spěšně

ohlédl, aby se ujistil, že jsme tady jenom sami dva. Vypadal, že řekl víc, než měl. Jenže, byl to superpádouch. Nemohl si pomoci. Nikdy si nemohou pomoci.

„Poslala tě moje bejvalka? Alimenty přece platím, tak v čem je problém?“

Spider se zasmál.

„Tvoje bejvalka mi ho včera v noci vykourila.“

Snažil se, aby to znělo fakt drsně. Nejspíš moc koukal na akční filmy.

„Tak to gratuluji, protože mojí bejvalce je padesát a je tlustší než tahle tramvaj. Proto je to taky bejvalka.“

Zachrčel a na chvíli ztuhl, jak se snažil vymyslet nějakou hlášku, kterou by mě setřel. Ta s úsporami ho ale nejspíš stála všechnu invenci na pět let dopředu, a ani tak nebyla moc dobrá.

Zatnul zuby a skočil ke mně. Jeho let byl ale o něco delší, než předpokládal, protože v tu chvíli se z útroh Pražské interkontinentální banky ozvala exploze a celé okolí zahltil prach a střepey.

* * *

Mou maličkost naštěstí kryla převrácená tramvaj. Teplý vzduch mi tak jenom ovanul tvář a do očí nafoukal něco prachu. Vyhrkly mi slzy, ale tyč jsem stále pevně svíral v rukou a sledoval, kam pavouček odletěl.

* * *

Sbíral se asi deset metrů ode mě. Vypadal pěkně potlučeně a hlavně našťvaně.

„Teď nebo nikdy,“ zašeptal jsem a rozběhl se proti Spiderovi.

* * *

Přiblížil jsem se k němu a zkusil mu tyč narvat přímo do úst nebo do oka. Výboj na těle se ukázal jako příliš slabý na to, aby ho ochromil na déle než pár sekund, potřeboval jsem se proto dostat k jeho měkkým tkáním uvnitř těla. Vedla k nim jenom jedna cesta.

„Vznnnk!“

P-90 narazilo na jednu z jeho končetin, kterou se Spider kryl. Podle zvuku v nich bylo něco kovového. Nejspíš bioocel.

Byl jsem čím dál zmatenější a naštvanější. Když jsem ho pronásledoval z Prahy na východ, byl Spider druhořadý vylepšený padouch. Internetovému zpravodajství nestál ani za článek v krimi rubrice v průběhu okurkové sezony, a teď má tělo vylepšené tak, že na to nejspíš padl roční rozpočet Slovenska. Jasně, po té události v Košicích už Slovensko nebylo to, co za starých dobrých časů před čtyřicátým rokem, ale furt tam žilo pár milionů lidí. A taky nějací Slováci.

„Vznnnk! Vznnnk! Vznnnk!“

Končetiny narážely na P-90. Ruce mě brněly z otřesů, takže jsem se snažil spíš uhýbat než se bránit elektrickou tyčí. Navíc jsem se bál, že to P-90 nevydrží. Přece jenom, nebylo určeno ke hraní si na mušketýry.

* * *

Končetiny se kolem mě míhaly jako lopatky větrného mlýna. Chvíli trhaly asfalt, chvíli ničily stojící auta, mezi kterými jsem se snažil kličkovat. Ustupoval jsem ke Slavii a celou dobu doufal, že mi můj protivník nabídne nějakou šanci ho dostat.

Stalo se to pod širokými okny kavárny. Proběhl jsem okolo zelené Škody Jiskra, která zastavila těsně za tím japonským bourákem, co ho před rokem zakázali dovážet kvůli nadlimitní spotřebě biopaliva, a získal tak slušný náskok. Spider mezerou neproběhl a přeskočit auta bylo nejspíš pod jeho úroveň. Pod každé z nich vsunul pár končetin a odhodil je dva metry v dál. Auta se skřípotem, vrzáním a tříštěním rozbitého skla narazila na zeď kavárny a sesula se na chodník. Využil jsem chvíle jeho soustředění se na demolici a bodl směrem k ústům.

Spider na poslední chvíli jen o pár centimetrů uhnul. Stáhl jsem P-90 zpátky, ale ten parchant už stál u mě. Praštil mě tou částí končetiny, která nebyla ocelová a ostře nabroušená, do břicha. Prohnul jsem se, ale tyč jsem nepustil. Držel jsem ji, i když mě pevně chytl kolem pasu a provedl se mnou to samé, co s automobily. Já jsem ale letěl o něco dál, výš a rychleji.

Jsem prostě dobřej.

* * *

Okno kavárny náraz nevydrželo a já proletěl skrz.
A pak že se sem hned tak nevrátím!

* * *

Na chvíli jsem omdlel. Probral jsem se na stole. Stěží jsem popadal dech a viděl rozmazaně. Ruce jsem měl pořezané do krve.

„Pane?“ oslovil mě číšník, kterého jsem tak vypekł s dýškem. Navzdory tomu, že mu hosté restaurace před pár minutami utekli v panice někam do bezpečí, nejspíš pod ochranu podzemních toalet, vypadal, že pokud si něco neobjednám, nejspíš mě vyhodí zpátky na ulici. Nechtěl jsem ho zklamat.

„Rakvičku. Bez šlehačky,“ vydechl jsem. Nic příhodnějšího mě nenapadlo. Spider totiž lezl dovnitř za mnou.

* * *

Rozhlédl jsem se v panice po místnosti. P-90 se válelo pod oknem a jediné věci, co jsem na stole našel, byly kávové lžičky a sáčky se třtinovým cukrem. Vzal jsem si lžičku.

Číšník, kterému konečně došlo, co se děje, vzal roha.

I když kdo ví, možná šel fakt pro tu rakvičku.

* * *

„Jsem Rudý mstitel a tobě se pomstím za všechna příkoří, která jsi mi způsobil,“ řekl Spider hlasem tak patetickým, že by hned mohl na kongres transgender politiků.

Výhruzně jsem na něj namířil lžičku.

„Jaký příkoří? Vykrádal jsi banky, tak jsem tě chtěl zatknout, ty idiote,“ odvětil jsem a Spider se trochu zamračil. Pro jeho logiku šlo o příliš ošemetnou situaci.

„Jsem Rudý mstitel,“ řekl, jako by k tomu chtěl ještě něco dodat, ale pak se na mě prostě vrhl.

* * *

Ostrá část jeho pravé přední končetiny se zasekla do stolu a projela jím hladce jako nůž pudinkem. Vyšvihl jsem se na nohy a přeskočil jej. Krátce nato se stůl rozseknutý vedví rozpadl a skácel k zemi. Drapl jsem kopí do ruky a v setině sekundy mi došlo, že k měkkým tkáním Spiderova těla vede víc než jedna cesta. Vzhledem k tomu, že při transformaci do celé své krásy se z toho parchanta stal kromě hnusáckého bioocelového pavouka i nudista, mohl jsem také dobře zamířit.

Zvuk, který vydalo P-90 razící si nemilosrdně cestu do útrob superpadoucha, raději popisovat nebudu. Nejhorší bylo, že prvních pár centimetrů se vůbec nic nedělo. Tlačil jsem kopí hlouběji a hlouběji a modlil se, aby fungovalo, aby se během bitky se Spiderem neporouchalo nebo kompletně nevybilo, protože jestli ano, je po mně. A vzhledem k tomu, co jsem mu právě provedl, mě čeká hodně dlouhá, hodně bolestivá a zatraceně nedůstojná smrt.

* * *

„Ááááá!“ řval Spider, jak se kopí nořilo hlouběji a hlouběji. Zkusil se otočit, ale já se pevně držel P-90 a postupoval podél místnosti tak, abych pořád zůstával za ním. Pak z jeho těla konečně vyskočilo několik výbojů. Spider se začal cukat tak

zběsile, že jsem tyč už nedokázal udržet. Nebylo to ale potřeba. Končetiny ho přestaly poslouchat, stejně jako všechny svaly, a složil se na zem. Zároveň s tím se začal nekontrolovaně transformovat zpátky v člověka. Byl to strašný pohled. Zvlášť s tím sto padesát centimetrů dlouhým kopím, které se nad ním tyčilo jako britská vlajka nad Mount Everestem. Já byl sir Hillary a Spider moje Čomolungma.

* * *

Opřel jsem se vyčerpaně o stěnu a zhluboka se snažil dýchat. Cítil jsem, jak mé tělo jede na záložní baterie. Kdybych neměl základní sadu vylepšovacích bionických implantátů, už bych tady dávno nebyl. Další důvod, proč se běžní policajti k OBVT hlásí. Mají doživotní výjimku ze zákona o nemedicínském genetickém a kybernetickém vylepšování. Lovci jsou jediní lidé v celé unii, kteří mohou být legálně vylepšeni z jiných než medicínských důvodů. Ne moc, rozhodně ne na úrovni těch parchantů, proti kterým bojujeme, ale pořád můžeme dělat takové kousky jako penetrovat někoho, jako je Spider, a přežít to.

* * *

Zkontroloval jsem toho bastarda, ale ani se nehnul. Tělem mu pořád probíhal slabý elektrický výboj a on se jenom tak nevinně cukal. Z úst mu tekly sliny a něco vytékalo i z dalších otvorů. Je jasné, že rozhodně budu chtít z výstrojáku nové P-90.

I jako člověk vypadal odporně. Měl vypoulené břicho, ve kterém se skrývala zásoba biooceli a různé posilovací implantáty, aby svou transformaci vůbec přežil.

„Húá, húá, húá!“ uslyšel jsem konečně zdálky ten milovaný zvuk policejních sirén. Chytl jsem Spidera za nohy a vytáhl ho ven z kavárny. Přitom jsem si dal zatraceně záležet na tom, abych ho vzal přes všechny schody, které jsme cestou potkali, a hlava mu na nich pěkně bouchala. Ani to jej ale neprobralo.

* * *

První policejní auto se objevilo za půl minuty. Vyskočili z něj čtyři chlapi v neprůstřelných vestách a vypadali, že mě chtějí zatknout. Po chvíli napjatého vysvětlování jim došlo, že patřím mezi ně, tak jsem jim svěřil Spidera.

„Tu pé devadesátku z něj nevytahujte a vemte ho rovnou do Bažiny, že se starší inspektor Petr Mlejnek nechá poroučet.“

Zasalutoval jsem jim a vydal se k Pražské interkontinentální.

* * *

Výbuch odhodil Vágnerovo tělo pár metrů od místa, kde zemřel. Setřel jsem mu z hlavy prach a vyndal pár drobných střepeň, které se mu zabodly do tváře. Byl mrtvý. Po tom, co jej Spider skoro rozsekl vej-půl, neměl šanci. Sedl jsem si na zem, vzal jeho hlavu do dlaní a mlčel. Modlit jsem se neuměl a brečet, to mi nikdy nešlo.

* * *

„Inspektore?“

„Starší inspektore?“

Hlas patřil muži, kterému bych měl odpovědět, přesto jsem ho nechal ještě chvíli čekat.

„Komisaři?“ řekl jsem nakonec a pomalu vstal od parťákovy mrtvoly.

„Rád bych slyšel vaše hlášení, protože tenhle bordel, to je skoro jako po mírový konferenci v šíitský čtvrti. Tam jsme ale na výbuchy a mrtvoly zvyklí,“ navzdory slovům, která vypouštěl z úst, prozrazoval tón jeho hlasu, že není naštvaný přímo na mě, ale tak nějak všeobecně. To se ale mohlo brzo změnit.

Postavil jsem se do něčeho, co by se s přimhouřeným okem dalo identifikovat jako „pozor“.

„Sledovali jsme muže, který nám před dvěma lety uprchl. Vylepšený parchant. Vedli jsme ho pod krycím názvem Spider. Civilním jménem Václav Krušak. Neměl být příliš nebezpečný, ale za tu dobu, co se nacházel mimo Prahu, se dost změnil. Někdo na něm zatraceně dobře zapracoval. Měl i nějaké společníky. Zatímco jsme se s ním potýkali, odpálili trhavinu v bance. Ještě ale nevím proč, ani jestli něco ukradli.“

Vladimír Kára mě poslouchal se svým typickým neproniknutelným výrazem. Ten chlap velel pražské jednotce OBVT skoro deset let, ale zatím nikdo z jeho podřízených nepřišel na způsob, jak se mu dostat do hlavy. V tuhle chvíli mohl klidně plánovat, že mě dá na místě zastřelit, stejně jako si v duchu broukat dětskou písničku a myslet přitom na štěňátka.

„Podcenili jste situaci. O tom chlapovi jste nic nevěděli a šli jste na něho jenom tři,“ řekl nakonec.

Teď jsem nasadil neproniknutelný výraz já. Rychle se ale změnil v pěkně vzteklý.

„To není pravda. Měl jsem tu v záloze pět odstřelovačů pod vedením poručice Svobodové a žádal jsem o sedmičlennou jednotku speciálů, kteří se tu měli pohybovat v utajení okolo banky. Dával jsem to do pátečního hlášení s nejvyšší prioritou.“

Komisař lehce nahnul hlavu doprava nahoru a přitom pokrčil nos v hlasitém a hlubokém nádechu. Tohle nevypadalo dobře.

Vytáhl z kapsy čtvereček tabletu a rozložil ho na velikost dvacetkrát třicet. Chvilí běhal hbitými prsty po povrchu tabletu a pak mi jej strčil před obličej.

„Tady je vaše páteční hlášení v informačním systému OBVT a této operaci je přiřazena nejnižší priorita s tím, že se jí účastníte jen vy, Vágner a Svobodová a k dispozici máte jen dva muže ze sledovačky.“

Zíral jsem na své hlášení, jako bych právě viděl anděla Apokalypsy, kterak troubí na trumpetu *Hello Dolly*. Mělo všechny náležitosti, můj elektronický podpis i čas seděly, ale já jsem byl zatračeně přesvědčený o tom, že moje rozkazy vypadaly přesně tak, jak jsem je komisaři popsal.

„Něco je špatně, šéfe, někdo to musel změnit. Nějaká chyba v systému. Spider byl sráč, ale ani tak bych na něj nikdy nešel jenom ve dvou, ten chlap byl vždycky nevyzpytatelný...“

Vlastně už ani nevím, co všechno jsem říkal. Šly na mě mdloby. Tohle byl kardinální průšvih a ve

mně začal hlodat malý červík pochybností, jestli jsem to náhodou opravdu nepodělal já. Ale zatraceně, byl jsem si tak jistý.

Tak jistý...

* * *

„Nechte mě alespoň vyslechnout toho zmetka v Bažině. Zjistím, co se tu vlastně stalo a kdo s ním spolupracoval,“ řekl jsem nakonec a snažil se, aby to neznělo jako kníkává prosba poškoláka, co chce vrátit prak před koncem roku, ale rozhodný hlas drsného policisty.

Komisař zakroutil hlavou.

„V tuhle chvíli si беру nad případem toho vašeho Spidera osobní dozor. Vy jste postaven mimo službu, dokud se vaše selhání nevyšetří,“ řekl rozhodným hlasem a pak trochu jiným, jakoby vyčítavým tónem dodal: „Takovou hloupou chybu bych čekal od kohokoliv, ale ne od vás, starší inspektore, ne od vás.“

* * *

Na to už jsem neměl co říct. Prostě jsem zmlkl, naposledy se podíval na Vágnera a odešel. Klidným šouravým krokem pryč. Proplétal jsem se mezi policisty, kterých se tu najednou nacházelo víc než potkanů v pákistánské restauraci.

„Kde jste, zatraceně, byli, když jsem vás potřeboval?“ mumlal jsem si vztekle, ale s každým dalším krokem mi bylo víc a víc ouzko. Mířil jsem do Národního divadla a byl si stoprocentně jistý, že

mě tam čeká něco mnohem horšího než baletní provedení *Mein Kampf*, které bylo stejně kontroverzní jako nudné. (Zkoušel jsem na tenhle kulturní zážitek sbalit jednu advokátku, ale usnuli jsme u toho oba.)

Na vrátného jsem zamával svým služebním průkazem a vyrazil k nejbližšímu výtahu. Zmáčkl jsem nejvyšší patro a pak po schodech vyšel ke dveřím na půdu. Zůstaly odemčené. Žebřík na střechu stál u otevřeného okna. Prohlédl jsem si jej a vyšplhal nahoru.

* * *

Uviděl jsem ji už z dálky. Alena si vybrala nejlepší místo, které se na střeše divadla dalo najít. Poskytovalo dokonalý rozhled a zároveň ji skrývalo pohledům zespodu i z okolních střech a oken nejvyšších pater. Ležela tam. Bez hlavy. Ta se válela kousek od jejího těla v kaluži krve.

Vzal jsem do ruky její odstřelovačku, která ležela opodál. Optika sloužila kromě zaměřování i k nahrávání všeho, co její majitel sledoval. Vyjmul jsem ji z pouzdra a schoval do kapsy. Teprve pak jsem na mobilním náramku vyťukal akutní číslo OBVT a slečnu na ústředně informoval, že i druhý člen mého týmu je mrtvý.

Krvavá Máří

Domů jsem dorazil až pozdě odpoledne. Ze zastávky Národní třída se do Nového Braníka dalo metrem dostat během pětadvaceti minut, ale potřeboval jsem se projít. Šel jsem podél Vltavy, té líné, špinavé a páchnoucí stoky, po které plavaly loďky, na nichž se v tradičně teplém květnovém počasí slunili obyvatelé stověžatého velkoměsta. Že nedaleko od nich umřeli dva policisté, jim bylo šumafuk. Aby ne, nevěděli to. A kdo ví, jestli se to vůbec dostane do zpráv.

Párkrát jsem se zastavil u lavičky nebo na obrubníku a jen tak seděl a civěl do prázdna. U jedné plakátovací zdi jsem se pak, nejspíš z prodělaného stresu a vyšponovaných nervů, pozvracel. Očákal jsem přitom přátelský obličej premiérky Vilmy Procházkové, která celému světu oznamovala svou kandidaturu na prezidentku.

To ohození jejímu ksichtu nakonec moc neuškodilo. Spíš naopak.

* * *

Nic z toho, co se stalo, mi nedávalo smysl. Absolutně. Tápal jsem v temnotách, připadal si jako v nějakém hodně zlém snu, ze kterého se ale nedokážu probudit.

Spidera někdo vylepšil. Někdo, kdo měl zatraceně moc peněz nazbyt. Že by někde sehnal takovou sumu on sám, tomu jsem nevěřil. Ale proč by do něj kdokoliv tolik investoval? Vždyť ten chlap byl pitomec. Totální.

Ale navzdory tomu svou práci v té bance nakonec udělal dobrou, to jsem musel uznat. Odvedl naši pozornost a ta černoška nebo její společníci (nebo někdo naprosto jiný, došlo mi) tam pak způsobili tu explozi. Ale proč? Jaký to mělo smysl? A kdo sejmul Alenu? Jak věděl, že tam bude?

A ten můj rozkaz? Zatraceně, byl jsem si tak jistý, že jsem to všechno naplánoval a vložil do systému jinak. Jenže informační systém OBVT zaznamená každou ptákovinu. Dokázal by někdo tak dokonale změnit můj záznam, aby to nepoznal ani komisař? A proč by to dělal?

* * *

Všechny tyhle myšlenky mi vířily hlavou, která mě z toho začínala pěkně bolet, když jsem vcházel do svého bytu v sedmnáctém patře New World Tower.

„Donesl jsi něco na jídlo?“ uvítala mě znuděným hlasem spolubydlící.

Ležela na elastickém pytli jenom v kalhotkách a tílku, zpod kterého jí výhrůžně trčely bradavky, a nad ní se modrala a zelenala internetová holografická projekce. Tu do ní sáhla a něco přesunula rukou, za chvíli zase nohou, případně dokázala používat i všechny čtyři končetiny naráz. Hrála si s internetem jako kočka. Dělalala to takhle pořád.

Říkala tomu „mazlení se sítí“. Já jí zase říkal, že je můj malý nerd. Mám pocit, že tohle slovo pro označení magora do moderních technologií a trochu mimoně, co se vnějšího světa týkalo, už byl archaismus, který jsem široko daleko používal jenom já.

„Zapomněl jsem na to,“ odvětil jsem a hnal se do kuchyně, kde se v jedné z polic nacházely láhve alkoholu. Vytáhl jsem jamesona a nehodlaje ztráčet čas s hledáním sklenice jsem si pořádně přihnul rovnou z hrdla.

„Těžkej den?“ zeptala se. Drapla cigarety na stole, škrtlá sirkou o stěnu a zapálila si. Hrábl jsem také po krabičce s velkým nápisem: „Kouření je slabošský zlovyk nehodný občana EU. Na veřejnosti zakázáno!“ Člověk už to ani nevnímal. Tedy ty nápisy. A vlastně ani zákaz. Nekouření na veřejnosti se zpravidla vymáhalo jenom v centru a okolo úředních budov. Když měl člověk chuť na cigáro třeba v čínské čtvrti, mohl klidně požádat o oheň kolemjdoucího policajta a on mu většinou bez řeči připálil.

Odpálil jsem si od Vrány a mohutně potáhl. Vrána nebylo pochopitelně její jméno. To původní ale nepoužívala. Nejen že znělo, jako když stařec tahá chrchel z paty, a nikdo mimo její klan jej nedokázal správně vyslovit, ale zároveň se jí s ním pojily dost nepřijemné vzpomínky. Byl jsem jejich součástí.

„Těžkej den?“ zeptala se znovu a trochu se zamračila v očekávání ne zrovna pozitivní odpovědi.

„Zabili Vágnera. A taky Svobodovou. Já jsem byl postaven mimo službu. A buď to na nás někdo narařičil, nebo mi hráblo a mám halucinace. Jinak je

ale venku docela pěkně,“ odpověděl jsem jí a znovu si nahnul z láhve.

Našpulila rty, jako by dělala *duckface*, a pak na mě vyfoukla zadržovaný cigaretový kouř.

„Jdeme do Krysí díry. Potřebuješ mezi lidi a vypovídat se z toho,“ prohlásila hlasem, ve kterém se ukrýval jasně identifikovatelný mateřský tón. Občas mi to dělala. Přitom byla o patnáct let mladší.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Potřeboval bych zůstat sám, trochu se opít, čumět do stěny a pak se vyspat.“

Znovu ten její soustředěný pohled.

„Ani náhodou. Když jsem tě v takovém stavu nechala naposledy, vylezl jsi jenom v trenýrkách na střechu, střílel do mraků, a když tě starej Fajkus sundával dolů, křičel jsi, že ještě dva zásobníky a toho zkurvenýho anděla dostaneš. Žádný takový. Dej si sprchu, ať mi neodpuzuješ kamarády, a jdeš se mnou.“

Dala rázně ruce v bok. Tak rázně, že se málem popálila cigaretou, která jí dohořívala mezi prsty.

„Budou tam ty tvoje mongolský lesbický dvojčata?“

„Nejspíš ne, nastěhovaly se k nějakému europoslanci. Staraj se teď o koberec jeho manželky. Byly to strašný mrchy. Žádná láska, jenom prachy,“ pokrčila jakoby naštvaně rameny. Ve skutečnosti se ale nezlobila. Vrána totiž zpravidla vyváděla úplně stejné kousky. Jména jejich milenců jsem se ani nesnažil si zapamatovat. Dokázala je za den vyměnit i třikrát.

* * *

Kořeny Jamahail al-Alcharan Buraheni'nak byly někde v Súdánu, v místě, kde se míchali domorodí černoši s arabskými nájezdníky tak dlouho, až z toho vlastně vznikla svébytná rasa, jíž byla dokonalejším produktem. Na Arabku příliš snědá, na černošku málo tmavá, temně zelené oči, černé vlnité vlasy, křehká brada a jemné ruce, tak jsem si ji pamatoval, když jsem ji spatřil poprvé. Tedy poprvé jinak než zahalenou od hlavy k patě do nikábu. To bylo před nějakými dvanácti lety. Makal jsem na etnickém oddělení, což bylo horší než vybrat si kariéru tanečnicka v minovém poli. Praha byla plná etnik, ras a náboženství, a i když pro všechny teoreticky platily stejné zákony, ve skutečnosti byla na jejich úroveň postavena víra (a s ní spojená závazná doporučení), že je třeba respektovat svébytnost rozdílných kultur a občas přimhouřit oko ve jménu lepšího soužití. Samozřejmě, že třeba takovou ženskou obřízku nešlo oficiálně tolerovat, ale bylo všeobecnou politikou po ní nepátrat, neřešit ji a dělat, že není. Díky tomu se tento problém nenacházel v policejních statistikách, a tudíž neexistoval.

Občas se ale stalo, že jsme zasáhnout museli. Třeba když přišlo anonymní oznámení, že na třídě Porozumění se srocuje dav, který z ní vyhrabává dlažební kostky a víc než obvykle vykřikuje *Alláh akbar*. (Třída Porozumění se nacházela mezi Novým a Starým Žižkovem uprostřed části města, které se říkalo sunnitská čtvrť. Vytváření podobných čtvrtí představovalo neodvratný proces. Ať už lidé ze své země odešli z jakéhokoliv důvodu, měli nutkovou potřebu se v nové zemi a městě dá-

vat dohromady s lidmi stejného původu, etnika a víry. Praha byla takových čtvrtí plná. Jediné, co dělalo problémy, byla skutečnost, že sunnitská čtvrť těsně sousedila se čtvrtí šíitskou, což se nakonec vyřešilo tím, že na dělicí čáře permanentně parkovaly obrněné transportéry, které jednou za týden vzplály po zásahu molotovovým koktejlem či něčím méně podomácku vyrobeným, jako byl projektil z RPG.)

Přes ten hučící, bučící, křičící a pištící dav jsme se málem nedostali včas. Lidé na nás neútočili, ale schválně se nám stavěli do cesty a odmítali uhnout. Zatímco mí zkušenější kolegové čekali na posily a zkoušeli se s davem domluvit, já v mladickém zápalu čerstvého ochránce zákona rozdával pěsti nalevo i napravo, bodal tonfou do břicha i do slabin, takže jsem nakonec do středu celé té skrumáže dorazil sám. Objevil jsem tam vysokého chlapa s vousem, pro který by i Rumcajs prodal Manku do otroctví, v jedné ruce korán a v druhé dlažební kostku. U jeho nohou se krčilo něco v černém nikábu smáčeném slzami a volalo v arabštině s divným přízvukem: „Tati, tati, tati.“

Abych pochopil, která bije, nemusel jsem strávit na etnickém ani den. Že Jamahail al-Alcharan Buraheni'nak pošpinila otcovu čest, za což musí zaplatit, mi došlo okamžitě. V té době jsem ještě netušil, že prohřeškem byla skutečnost, že po počítačovém kroužku, který financovala vláda pro potomky přistěhovalců, si dala pusu se spolužákem a její sestra to neprozřetelně prozradila jejímu bratranci, který se o tom zmínil jejímu otci.

„Jménem zákona, ruce vzhůru. Kdo hodí první kámen, i kdyby byl bez viny, ustřelím mu hlavu,“ zařval jsem svou nejlepší arabštinou, odjistil bouchačku a namířil tačkovi mezi oči. Myslím, že jsem vypadal dost odhodlaně, takže volání *Alláh akbar* sice zesílilo, ale kámen nikdo nehodil. Volnou rukou jsem vzal plačící dívku za rameno a táhl ji směrem k zaseklým kolegům. Lidé na nás křičeli, plivali, prskali nenávislné nadávky, sliby pomsty, škvaření se v pekle a další veselé věci, ale nakonec jsme skrz ně prošli ke zbytku jednotky.

* * *

Odvezli jsme ji na sociální odbor, kde nějaká neukojená kráva prohlásila, že se prostřednictvím mediace pokusí vrátit ji zpět do její rodiny. V poslední sekundě jsem ji drapnul za nikáb, aby nevyškočila z příhodně otevřeného okna. Prohlásil jsem ji za podezřelou z trestného činu a vzal do vazby. Po domluvě s kapitánem jsem ji ubytoval u sebe doma.

Byl to právě měsíc, co mě opustila manželka i s oběma dcerami. Naštěstí po té starší tam zůstala rozvrzaná postel. A taky jedna plyšová vrána s utrženým křídlem. Jamahail al-Alcharan Bura-heni'nak bylo v té době třináct, přesně na pomezí dětství a dospělosti. Stočila se na posteli, objala tu vypelichanou vránu a plakala až do rána.

Když jsem se vzbudil, slunce už stálo vysoko na obloze a z koupelny se ozývalo vrčení mého holicího strojeku. Dívka seděla ve vaně bez nikábu, který jsem pak našel rozstříhaný na miniaturní kousky

v koši, a své krásné dlouhé vlasy posílala strojkem na pravdu Boží.

Zkusil jsem vyslovit její jméno a zabránit jí v tom, co dělá, ale ona se na mě zarputile podívala, zavrtěla hlavou a pak upřela zrak na zmrzačeného plyšáka.

„Vrána. Říkejte mi Vrána.“

* * *

Stálo mě to spoustu nervů, času a úplatků, ale nakonec mi ji soud přiklepl jakožto adoptivní dceru. Trvalo ale další tři roky, než byla ochotná vyjít z mého bytu. Škola, volný čas, kamarádi, to všechno do té doby provozovala jen virtuálně přes internet. Možná i proto je na něm zatracené dobrá. Dálkově udělala i univerzitu a dnes vydělává jako programátor a bezpečnostní expert v IT pětkrát víc než já. To, co prožila, v ní ale zůstalo. Občas si říkám, že je bisexuální jenom proto, že ví, jak moc to haní čest jejího otce. Nebylo úplně jednoduché ji přesvědčit, aby přestala na e-mail jeho i všech, co chodí do stejné mešity jako on, posílat fotky svého jazyka olizujícího nějakou novou ženskou vagínu.

I když je fakt, že si nejsem jistý, jestli s tím vážně skončila.

* * *

V Krysí díře jsem byl suverénně nejstarší stálý zákazník. Kvůli mým čtyřem křížkům na krku mě spousta návštěvníků považovala za pedofila na lovu a já si tak občas i připadal. Vždyť i nejstarší-

mu barmanovi tady ještě nebylo ani třicet. Podnik se nacházel uprostřed průmyslové zástavby Motola. Šlo o nějakou starou výrobní halu. Hrála tu postindustriální muzika, blikala světla všech barev a na stěnách se skvěly postavičky z nové manga a hentai vlny. Pochopitelně dost psychedelické, takže šlo jen těžko poznat, jestli to, co svírají v ruce, jsou meče, hot dogy nebo penisy.

Ve velkém akváriu uprostřed plavaly barevné rybičky z Japonska, a když se zákazníci dost odvázáli, mohli si v něm také zaplavat. Jediná podmínka spočívala v tom, že poplavou nazí. Vrána tuhle zábavu milovala, takže jsem jako její častý doprovod mohl s postupem času zjišťovat, která nová tetování si postupně pořizovala. Většinou šlo o vrány, ale také různé nápisy v arabštině. Ty jsem neluštil, nechával jsem to jejím milencům a milenkám.

Ti se často rekrutovali právě z Krysí díry. Místo mělo zvláštní atmosféru a přitahovalo potomky čerstvých i dávných emigrantů, které do sebe Praha nasála. Většina z nich byla tak dokonale promíchaná jako Vrána, že už ani nevěděli, ke které rase, národu nebo etniku se mají hlásit. Byli ztraceni v tomhle starém evropském městě a nevěděli, co si počít se sebou i zmatenou dobou, v níž prožívali své mládí. Mnozí jejich vrstevníci to řešili návratem ke kořenům. Vyslyšeli to volání krve, které se v nich ozývalo nejhlasitěji. Číňané se stávali horlivými buddhisty, i když jejich pradědeček, který se sem dostal schovaný v kamionu za bednami s umělými vánočními stromky, byl křesťan, Arabové a černoši ze severní Afriky chodili do mešit,

aby oslovili své dávné kořeny, i když jejich předkové právě tohle ze svého života s radostí vytrhali, a mladí Rusové a Ukrajinci zase nosili na krku pravoslavné kříže a všude věšeli ikony, což dělaly naposledy tak jejich prapraprababičky, a jejich praprapradědečkové to měli už dávno v paži a ikonami v případě nouze topili v zemljankách. Mnozí mladí Češi to měli podobně. S mizernou porodností a přibývajícimi cizinci všeho druhu se pomalu ztráceli v tom multikulti oceánu a obraceli se k tomu, o čem si mysleli, že je to správné češství: procesí na Říp, skákání přes kozu v Sokolu a sborový zpěv písní Daniela Landy.

Mladí z Krysí díry byli ale jiní. Minulost je nelákala, hledali novou identitu v novém světě. Možná si užívali, že vlastně žádnou identitu nemají a ani nechtějí. Stejně jako stud.

„Ahoj Vráno!“ zakřičela asi devatenáctiletá dívka s rudými vlasy a světle modrýma očima. Měla trochu asijské rysy. A velká prsa. Nešlo si jich nevšimnout, protože na sobě měla jenom síťovaný obleček s oky tak velkými, že by jimi šlo prostrčit hlaveň kulometu.

V Krysí díře se křičet muselo. Mluvit v normální zvukové hladině se rovnalo samomluvě.

Vrána dívce strčila jazyk do pusy a chvíli se vášnivě líbaly. V tomhle podniku šlo o standardní přivítání. Po chvíli holka udělala to samé mně. Nebránil jsem se. Nechtěl jsem Vránu ztrapnit.

„Nevěděla jsem, že si na starý!“ vykřikla.

„To je můj bodyguard!“ odpověděla Vrána a ve se se na mě usmála.

„A stojí mu?!“

„Můžeš to vyzkoušet!“ zařvala moje adoptivní dcera a obě se zasmály.

* * *

Raději jsem vypadl k baru, abych přinesl láhev whisky a dva balíčky cigaret. V Krysí díře se pochopitelně kouřilo. Díky tomu a také umělému kouři s vůní vanilky, který se vypouštěl do prostoru ze čtyř rohů bývalé továrny, byla atmosféra tohohle místa dokonale psychedelická.

Vrátil jsem se k boxu asi po půl hodině, kdy jsem se konečně protlačil k objednávkce. Už u něj seděla i mongolská dvojčata, která nejspíš utekla od europoslance i jeho manželky, zrzavý kluk, co vypadal tak na dvacet, a dva Asiati okolo sedmnácti. Všechny jsem znal. Zrzek si říkal Fíkus a vždycky, když to vyslovil, měl výraz, jako by si na jeden fíkus zrovna sednul. Nemluvil dost dobře česky a tohle slovo mu nejspíš jenom učarovalo. Asiati byli bratři. Říkali si Gord a Mort. Vymysleli nějakou retropočítačovou hru s trojúhelníky a čtverečky, která podle mě dávala smysl jenom lidem, kterým ještě nebylo dvacet nebo brali LSD. Vrána se pokoušela jim pomoci prorazit s tím a podle všeho se jim začínalo dařit. V Číně měli tisíce fandů.

Neznal jsem vlastně jenom tu rudovlasou holku.

„Zevla!“ zakřičela mi do ucha svou přezdívku a hned se zeptala: „Bereš drogy?!“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Pojď tancovat!“ zařvala znovu.

Zavrtění hlavou jsem zopakoval. To poslední, na co jsem měl náladu, bylo tancování s nějakou

trhlou holkou, co celému světu ukazuje svá hopakající macatá prsa.

Ohlédl jsem se na Vránu, ale ta se na mě zamračila a gestem mi naznačila, abych šel. Někdy se chovala jako moje starší sestra. Nevím, kdy jsem na tuhle hru přistoupil, ale zase jsem ji poslechl. Nechal jsem se od Zevly odtáhnout na parket, který se rozprostíral okolo akvária.

Rudovláska se zmítala v něčem, co připomínalo epileptický záchvat, a já se to snažil neuměle napodobit. Bylo to absurdní. Ráno jsem přišel o dva blízké lidi a můj život se dost možná vydal na rychlou a bolestivou cestu do průseru a večer tu tancuji s nějakou ztřeštěnou holkou, co je nejméně o dvacet let mladší než já. Ohlédl jsem se k boxu a viděl Vránu, jak má nohy položené na jedno z mongolských dvojčat, kouří cigaretu na dlouhé špičce a zaujatě mě pozoruje. A pak mi došlo, že ta potvora měla zase pravdu. Možná jsem si připadal absurdně, ale přesně to jsem v tuto chvíli potřeboval. Nemohl jsem být sám. Zbláznil bych se z toho. Ve jménu svého duševního zdraví jsem musel křepčít se Zevlou, koukat jí na prsa a kroutit se u toho, jako bych si chtěl vytancovat první cenu v televizní soutěži „Kdo se vrtí jako magor“.

Ale pak ten Vránin plán dostal povážlivou trhlinu.

* * *

„Koukám, že dneska tady nebudeš jedinej fosil, bodygarde!“

„Cože?!“ zařičel jsem a namačkal se blíž k Zevle,

abych ji slyšel. Její hopkající bradavky se ocitly povážlivě blízko mého těla.

„Dneska tu nejsi jedinej starouš. Ještě pár takovejch a můžou Krysí díru zavřít!“

Otočil jsem se jejím směrem, abych se podíval na další návštěvníky, kteří jí připadali tak strašně staří jako já.

„A kurva.“

* * *

Protřel jsem si oči a pak se znovu podíval k baru. Vanilková mlha zhoustla, ale ty dva jsem viděl víc než jasně.

„To není možné,“ zamumlal jsem a zběsile vyťukal na mobilním náramku, který jsem nosil na levé ruce, akutní číslo OBVT. Bylo nedostupné.

„Co to, zatraceně...,“ zamlel jsem.

Znovu jsem riskoval pohled k baru. Pořád tam stáli a rozhlíželi se okolo. Dřív nebo později mě objeví a bude to špatné. Hodně špatné. Hlavně pro lidi okolo mě.

„Zevlo!“ zařval jsem.

„Ano?!“

„Víš, jak ses ptala Vrány, jestli mi stojí?!“

Dívka se ze široka zasmála.

„Ty na to jdeš ale dost zostra.“

„Jo, rád bych to zjistil. Co kdybys mi zaplavala v tom akváriu? – Koupím ti za to flašku pití, jaké si budeš přát,“ dodal jsem, když se nezatvářila moc nadšeně.

„Tak jo,“ pokrčila rameny a během pár sekund ze sebe sundala oblečení. Pravda, moc ho nemě-

la. Šoupla ho pod akvářko a po žebříku vyšplhala nahoru. Za chvíli už plavala s barevnými rybičkami. Dnešního večera tam byla zatím jediná.

Nemohl jsem odolat, rychlým pohledem zkouknul její tělo, a když udělala obrátku a otočila se ke mně macatým zadečkem, který dělal vlnky, jak se rytmicky pohyboval nahoru a dolů, vydal jsem se ostrou chůzí k Vráně.

* * *

„Kde máš Zevlu?!“

Pohodil jsem hlavou k akvářku a pak se k ní naklonil, abych mohl mluvit přímo k ní a nemusel tak zatraceně křičet.

„Máme problém. Jsou tu Krvavá Máří a Boučač.“

„Kdo to je?“

„Bejvalí superpadouši. Dostal jsem je do Bažiny, kde je v rámci trestu restartovali.“

„Restartovali?“

„Vždyť víš, operativně je zbaví všech vylepšení a pak je šoupnou do normálního lapáku.“

„Myslíš, že jsou tu kvůli tobě? Že si to s tebou přišli vyřídit?“

„Dneska si nejsem jistý ničím, ale to poslední, co chci, je cokoliv riskovat. Divný je, že oba dostali doživotí. Mají sedět na Pankráci a zpytovat svědomí, ne se tu producírovat.“

„Co chceš dělat?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. Sám jsem nevěděl. Potřeboval jsem na OBVT ověřit, jestli třeba nedostali milost, ale ani napodruhé jsem se nedovolal.

„Vzhledem k tomu dnešku odsud raději vypadnu zadním vchodem,“ řekl jsem a úkosem pohlédl k baru. Nestáli tam.

„Dobře,“ pokývala souhlasně hlavou Vrána. „Sedeme se tak za hodinku U Strýčka Sama.“

* * *

Vzal jsem ze stolu cigarety a vyrazil zpátky na parket. Naštěstí zhoustla nejen mlha, ale i potících a vrtících se těl na parketu vydatně přibylo. Obloukem jsem se vyhýbal nejen baru, ale i akváriu. Zevla už si určitě musela všimnout, že jsem koukání na ni vzdal.

Prodíral jsem se skrz tančící mládež a snažil se přitom moc nespěchat a občas se i trochu zakroutit do rytmu, teda toho, co si autor hudby myslel, že je rytmus, abych z davu moc nevyčínal. V klidu jsem si zapálil cigaretu a nervózně z ní krátce a silně šlukoval. Celou dobu jsem měl nepříjemný pocit v zátylku, že se na mě někdo upřeně dívá. Ale i když jsem se několikrát opatrně rozhlédl kolem dokola, nikoho z těch dvou jsem nespatrił.

Bez problémů jsem dorazil až k zadním dveřím Krysí díry. Běžně se nepoužívaly. Sloužily jenom jako bezpečnostní východ v případě požáru nebo zátahu oddělení pro kriminalitu nezletilých. Obvykle u něj stála ochranka. Ta si ale nejspíš odskočila na záchod a možná i s někým, jako byla Zevla.

„Taky dobře,“ pomyslel jsem si, protože vysvětlovat chlápku, že nezdrhám bez placení, ale před bývalými superpadouchy, by zabralo hromadu času.

Zmáčkl jsem otevírací páku. Odemčeno. Vytlačil jsem dveře ven a nechal se ovanout čerstvým vzduchem. Měl tradičních květnových třicet stupňů, ale pořád byl chladnější než ta zakouřená věc vevnitř. Vykročil jsem ven a spatřil Bouchače.

* * *

Stál tam s obličejem zkřiveným v arogantním sebejistém úsměvu, přesně jak jsem si pamatoval. Opíral se o zaparkované auto a u nohou mu ležel chlápek v černé kožené bundě. Ochranka.

* * *

Kolik to bylo let, co jsem Bouchače zašil? Tři? Možná už čtyři. Zlikvidovali jsme přitom jednu vietnamskou restauraci tak dokonale, že to dokonce vyvolalo oficiální protest Spojeného království Vietnamu a Kambodže.

„Dobrý večer, inspektore,“ pozdravil jako prvňáček, co na výletě s rodiči potkal paní učitelku. Nezněl jako chlap, co ve své době děsil i moje noční můry. Ale nejspíš se jenom bavil.

Vyplivl jsem z pusy doutnajícího špačka, jemuž pomalu začínal hořet filtr, a oplatil mu úsměv. Jen tu sebestjistotu a aroganci jsem do toho vložit nedokázal.

„Koukám, že tě pustili,“ prohlásil jsem, ale v tu chvíli už jsem si byl zatraceně jistý, že to se rozhodně nestalo. Navíc Bouchač vůbec, ale vůbec nevypadal jako chlápek, kterého restartovali, nebo jak se správně říkalo: dekonstruovali. Jeho pěsti se mi